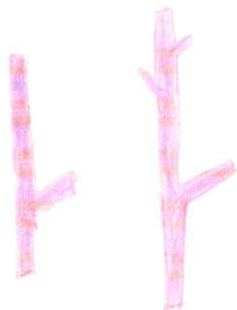

TAJEMNÉ OBRAZY

Na okraji malé vesnice se nachází malý statek a v něm bydlí rodina se dvěma dětmi. Těmi dětmi jsou dvě sestry Bára a Míša, které spolu tráví veškerý čas. Za jejich statkem je les, do kterého se holky vždycky bály vejít, protože jim připadal tajemný a záhadný.

Jedno sobotní odpoledne se holky rozhodnou, že už jsou dost velké na to, aby do lesa samy vešly. Když došly k lesu, velice se polekaly, protože les na ně promluvil: „Pomozte mi, ničí mě zlí lidé a sám se ubránit nedokážu, prosím, pomozte!“ Bára, která byla starší a odvážnější, řekla: „Pomůžeme ti, když nám řekneš, jak...“ Míša bojácně přikývla. Les pokračoval: „Tady máte klacíky, které vám pomohou k mojí záchraně. Každý klacík je z jiné části lesa, ale pozor, když ta část lesa, z které ten klacík je, bude zničena, tak klacík přestane fungovat.“ Holky si klacíky vzaly, ale protože se začalo stmívat, tak se rozhodly, že se na to raději vespí a přijdou ráno.

Když se ráno probudily, vzpomněly si na les. Rychle se oblékly a nasnídaly, aby mohly co nejdříve k lesu. Vzaly si s sebou batoh, do něj přibalily klacíky, baterku, nožik a svačinu a vyrazily rychle k lesu. Jakmile do něj vstoupily, uslyšely hrčení strojů, motorových pil a další hlasité zvuky. Odběhly na okraj lesa na prosluněný palouk a najednou zjistily, že jsou obklopeny spoustou obrazů. Obrazy byly uspořádány do kruhu. Holky jich napočítaly celkem dvanáct a všechny, až na jeden, byly celé černé. Jen na jednom obraze bylo něco namalováno, byla tam kamenitá cesta lemovaná stromy a na konci cesty ležela kniha. Holky začaly diskutovat o tom, co to asi znamená a najednou se ozval hlas lesa: „Použijte klacíky a vstupte do obrazu!“ „Jak máme ty klacíky použít?“ zeptala se Míša Bary. Bára chvíli přemýšlela a pak řekla: „Musíme na to přijít, pokud chceme les zachránit. Vyzkoušíme třeba klacíčkama mávnout před obrazem.“ Holky mávaly, ale nic se nedělo, do obrazu stále nešlo vstoupit. Míša navrhla, že se zkusí klacíčkama obě naráz dotknout obrazu, na poprvé to nevyšlo, ale napodruhé se z namalované cesty stala opravdová. Holky poznaly, že už můžou do obrazu vstoupit. Po kamenité cestě došly až ke knize, kterou na obraze viděly. Tou knihou byl Poklad jazyka českého od Jana Ámose Komenského, česko-latinský slovník, který byl otevřený a bylo v něm červeně zvýrazněno slovo „NIKDO“. Holky netušily, co to znamená, tak raději vzaly celý slovník s sebou. Daly ho do batohu a vystoupily z obrazu.

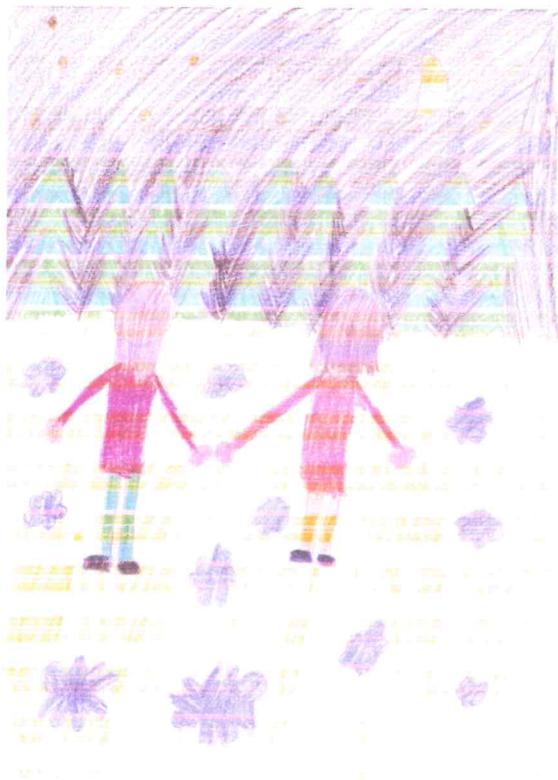
Jakmile byly venku z obrazu, všimly si, že se na druhém obraze také objevila kamenitá cesta lemovaná stromy a na jejím konci ležela dřevěná truhlička, ostatní obrazy byly stále černé. Holky postupovaly stejně jako u předchozího obrazu, dvakrát společně pokleply klacíky na obraz a poté mohly vstoupit do obrazu, kde bylo v truhličce ukryto další slovo: „SE“. Truhličku se slovem také vzaly do batohu a stejným způsobem pokračovaly u dalších obrazů. Postupně nacházely další předměty s dalšími slovy.

Když došly ke dvanáctému obrazu, zjistily, že je jiný než ostatní, protože kamenitá cesta nebyla lemovaná stromy, ale loukou s fialovými květy a na konci cesty byl stůl.

Po vstoupení do obrazu došly až ke stolu, za kterým seděl starý muž s dlouhými vousy. Holky se na sebe nechápavě podívaly a po pár vteřinách stydlivě pozdravily. Muž je také pozdravil, představil se jako Jan a pravil: „Už jako malý chlapec jsem do tohoto lesa rád chodil, hrál jsem si tu a později, už jako dospělý muž, jsem sem chodil čerpat energii a přemýšlet o světě kolem sebe. Napadaly mě tady ty nejlepší myšlenky a nápady pro mé knihy. A proto bych chtěl toto krásné a magické místo zachránit i pro budoucí generace, které přijdou po nás, a pomoci mi s tím můžete jenom vy dvě. Pokud mi chcete pomoci les zachránit, musíte ze slov, nalezených na předmětech z jednotlivých obrazů, poskládat můj citát, najít uprostřed lesa mýtinu s fialovými květy a o půlnoci nahlas vyslovit můj citát. Tím zachráníte náš les.“

Holky na sebe kývly a starému muži slíbily, že se pokusí les zachránit. Bára s Míšou se s mužem rozloučily a vystoupily z posledního obrazu. Hned poté všechny obrazy zmizely. Bára s Míšou rychle běžely domů, aby sestavily citát z nalezených slov. Trvalo jim to docela dlouho, než si ze všech nalezených předmětů vypsaly všechna slova, ale nakonec zvládly zachraňující citát složit. Potom se navečeřely a šly si brzy lehnout. Nezapomněly si nařídít budík tak, aby v lese byly včas.

Po zazvonění budíku Bára rychle vzbudila i Míšu a odhodlaně vyrazily zachránit les. Celou cestu k lesu byla Míša nervózní a strachy měla úplně studené ruce. Bára ji držela za ruku a povzbuzovala ji. Společně nakonec našly mýtinu uprostřed lesa s fialovými květy, všude bylo slyšet hluk strojů a hlasy lidí, i když byla noc. Bára koukla na hodinky, aby zjistila, kolik času zbývá do půlnoci. Přišly akorát, do půlnoci zbývalo půl minuty. Holky se chytly za ruce a začaly odpočítávat čas. Přesně o půlnoci společně nahlas vyslovily citát pana Komenského, složený z jedenácti slov, nalezených v jedenácti obrazech: „NIKDO SE NERODÍ PRO SEBE, VŠICHNI SE RODÍ PRO LIDSKOU SPOLEČNOST!“

Po vyslovení citátu utichly stroje i lidské hlasy a z lesa se ozvalo: „Dokázaly jste to! Děkuji Vám!“ Holky se na sebe usmály, objaly se a měly radost, že les zachránily, že bude žít pro další generace, pro následující lidskou společnost.